

— Дѣдо Коледъ наждѣ? —

Попитахъ го азъ.

— При дѣчицата — кждѣ,

Бързамъ този часъ!

Азъ приятель съмъ навредъ

Съ малкитѣ дѣца:

Нося имъ по цѣлий свѣтъ

Много игралца...

Вуйчо-Ваню.

## ЗИДАРЧЕТО.

„Зидарчето“ дойде днесъ у дома. То бѣшъ облѣчено въ една прѣкроена дреха, вѣроятно на баща му, защото по нея имаше още слѣди отъ мазилка и варъ. Баща ми желаше повече отъ мене да дойде то. И какво удоволствие ни достави! Едва влѣзло, сие си шапката и я отърси отъ снѣга. Когато влѣзе въ трапезарията, хвърли погледъ по мебелитѣ и спрѣ очитѣ си върху една картина, която прѣдставлява гърбавия смѣшникъ Риголето. Прѣдъ тази картина то направи „заяшка муцуна“. Невъзможно е да се въздържишъ, да се не засмѣешъ, като го видишъ да прави „заяшка муцуна“. Започнахме да играемъ съ кубчета. То умѣе да прави съ едно необикновено изкуство, кули, мостове, които, струва ти се, като че по нѣкакво чудо не падатъ; и прави всичко съ сериозностъ и търпение на върасенъ. Между игритѣ той ми разказваше за своето сѣмейство. Тѣ живѣли въ единъ таванъ. Неговиятъ баща билъ високъ и едъръ човѣкъ, който мжно минавалъ прѣзъ вратитѣ; но билъ добъръ и викалъ на сина си винаги „заяшка муцуна“; синътъ, обаче, е мѣничекъ.

Въ четири часа ни дадоха да закусимъ съ хлѣбъ и млѣко, седнали върху дивана. Когато ставахме, азъ посегнахъ да изчистя дивана, защото Зидарчето като се опирало, бѣ оцапало съ палтото си облѣга-